

Mødet genoptaget kl. 10.10

Afstemning

Afvigelsen fra den i forretningsordenen fastsatte frist

vedtoges med 129 stemmer mod 20; 1 stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Da der til dispensation kræves, at $\frac{3}{4}$ af de stemmende tilslutter sig forslag herom, er samtykke givet.

Man gik da til:

4) Anden behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om begrænsning af lønstigninger og om ændring af takt- og dyrtidsregulering m.v.

(Fremsat 5/10 82. Første behandling 8/10 82. Betænkning 13/10 82).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Svend Auken (S):

Socialdemokratiet er ikke blevet blidere stemt over for dette lovforslag siden første behandling. Vi er fortsat enige med regeringen om nødvendigheden af en flerårig afdæmpning af indkomstudviklingen i samfundet, men måden, venner, måden!

De givenheder og reaktioner på arbejdsmarkedet, som vi ved førstebehandlingen forudså, er kommet i fuldt mål og lidt til. Det er ikke nogle isolerede og sekteriske grupper, der reagerer mod regeringens forslag. Stort set alle ansvarlige organisationer har taget skarpt afstand fra dette indgreb i bestående aftaler med fjernelse af dyrtids- og taktregulering og oven i købet parret med

store nedskæringer for de samme grupper, for så vidt angår det offentlige ydelser.

Og medlemmerne af organisationerne, der udmærket ved, at noget stærkt og også noget ubehageligt er nødvendigt, men som blot stiller krav om, at indgrebene er retfærdige, og at de virker, har reageret kraftigere, end vel nogen på regeringsbænkene havde ventet, netop fordi disse indgreb er uretfærdige, og fordi de øger den i forvejen store arbejdsløshed.

Indgrebene er uretfærdige og ukloge: ændringen af bestående aftaler uden kontakt med aftaleparterne, fjernelse af dyrtidsregulering og taktregulering uden nogen modydelse i skikkelse af et andet lavtlønsværn eller et værn for f.eks. de offentligt ansatte og andre med faste lønssystemer eller i form af reformer som ændret arbejdstid og overskudsdeling, indgreb til fordel for den ene part på arbejdsmarkedet og til skade især for de lavestlønnede.

Alle beregninger, som arbejdsmarkedsudvalget har fået, viser med al ønskelig tydelighed, at navnlig de lavtlønnede og de offentligt ansatte bliver tabere ved regeringens indgreb. Dertil kommer karenstage, nedsatte dagpenge, forringet bistand, belastning af børnefamilier og lejere m.v.

Selv efter forslagernes fremsættelse har regeringen ikke forsøgt at reparere skaderne i forhold til arbejdsmarkedet og her især lønmodtagerne eller for den sags skyld i forhold til deres repræsentanter i folketinget. Ikke ét ærligt forhandlingsmøde har man kunnet afse tid til. Er det klogt?

Hvis regeringen ikke skulle falde allerede nu på sine gerninger og dermed endegyldigt bevise, at der ikke findes noget dueligt borgerligt alternativ i Danmark, så vil jeg gerne råde regeringen til at lægge stilen helt om. Ellers vil hovmod hurtigt stå for fald.

Hvorfor skulle regeringen ikke kunne tale med lønmodtagerne, på samme måde som den tidligere regering mange gange har haft et fornuftigt samarbejde med arbejdsgiverne og de borgerlige partier?

Under udvalgets arbejde med skriftlige spørgsmål og i samråd er det blevet klart, at regeringen ikke ser noget uheldigt i, at man ikke har søgt kontakt med lønmodtagerne.

Tænk, hvis nogen havde behandlet Landbrugsrådet, dengang økonomiministeren var